

Козак

Левко Боровиковський

Не стаями ворон літає в полях,
Не хліб сарана витинає,
Не дикий татарин, не зрадливий лях,
Не ворог-москаль набігає;
То турок, то нехрист з-за моря летить
І коней в Дунаї купає:
Йде в город – в чумі мов весь город лежить,
Селом – і село западає.
Він хоче весь світ під коліно зломить,
Побить, потопить у Дунаї...
Нехай лиш виводить на поле шайки –
Поміряємсь силами в полі!
Уже ж не без бога християнські полки
І вольний козак не без долі.

Широкою гриву на вітер пускай,
Неси мене, коню, за бистрий Дунай!

Неси мене, коню, – заграй під сідлом,
За мною ніхто не жаліє.
Ніхто не заплаче, ніхто з козаком
Туги по степу не розсіє.
Чужий мені край свій, чужий мені світ,
За мною сім'я не зание –
Хіба тільки пес мій, оставшись в воріт,
Голодний, як рідний, завие!
За море, за море – вітри спереджай,
Неси мене, коню, за синій Дунай!

Не треба на полі вожатого нам;
Вожатий нам – звізди; за мною
Товариші – хмари; а буйним вітрам
Дорогу дамо за собою.
За синій Дунай – по степах розгуляй;
Нам поле трави не закриє...
Постіль мені буде – широкі поля;
А чорная хмара покриє...

Умиюсь – дощами: утрюсь – чапраком;
А вичеше – терен колючий;
А висушить – сонце; в спеку під дубком
Напоїть рівчак говорючий...
Не ніживсь я зроду у неньки колін,
В постелі впівдня не валявся,
Мене не лякали ні буря, ні грім,
З баталії в ліс не ховався.
В татарина коней в полях віднімав,
Як пух – розвівалися ляхи;
Я забраним сріблом коня убирав
В їх сідла, в їх китиці, бляхи,
Під турка, мій коню, – і время не гай, –
Неси, де глибокий розлився Дунай!
Не гай мене, коню, бо турок не жде,
Бо турок все палить, плюндрює;
Там слід вигоряє, де з ордами йде, –
Він дума, що світ завоює.
Розсію, розвію я сам ворогів,
В Дунайській їх витоплю хвилі,
А сам відпочину посеред степів
З конем на високій могилі...
А може, поляжу й сам серед степів
З тобою, ти, вірний мій коню!
Широким я тілом згодую орлів,
А кровію моря доповню;
Курчавим я чубом поля застелю,
Дам зброю я краю чужому;
А білії кості в свій край відішлю –
Дунай занесе їх додому.

Прощай же, отчизно, ти, рідний мій край!
Неси мене, коню, за бистрий Дунай!